

Några hälsningsord – 1 oktober 1973

Vid mitt tillträde som flygvapenchef vill jag först och främst uttala att jag går till mitt värv med tillförsikt. En av anledningarna härtill är att jag vet mig ha ett starkt stöd av kunniga, skickliga och hängivna medarbetare inom alla personal-kategorier. En annan anledning är min fasta övertygelse om flygvapenförbandens stora och betydelsefulla roll i svenskt totalförsvaret – nu och framgent.

◆◆ Flygvapnets bidrag till den respekt vårt försvar i dag åtnjuter är obestridligt och väger tungt. Den målsättning som statsmakterna manifesterat senast vid fjolårets försvarsbeslut ger inte något egentligt utrymme att minska på detta förtroendekapital inom överblickbar framtid.

Utvecklingen på de flyg-, vapen-, spanings- och sambandstekniska områdena kan vi inte ignorera. Väsentliga delar av denna utveckling måste vi tillgodogöra oss om vi inte skall förlora i respekt. För flygvapenförbandens del innebär detta en ständig vidareutveckling i tekniskt/taktiskt och organisatoriskt hänseende.

Men fredsorganisationen krymper ju? Det är riktigt – och vi har själva inom flygvapnet bidragit till den utvecklingen. Vår satsning på kvalitet kan nämligen – modernt uttryckt – ge en viss rationaliseringsvinst i form av minskad kvantitet. Kvalitet kan dock endast till en del ersätta kvantitet. Alla vet att vi i dag måste planera för mera långtgående framtida organisationsminskningar än de som betingas av rena rationalitetsskäl. Här kommer statsmakternas bedömningar in i bilden. Bedömningar, som påverkas av andra faktorer än de som militära fackmän kan bidra med. Vad jag liksom andra sådana fackmän kan konstatera är att våra medelramar med hänsyn till köpkraft och köpkraftsutveckling är och tenderar att bli för små för att våra enligt egen uppfattning berätti-

gade önskemål skall kunna tillgodoses. Åt detta finns bara en sak att göra: att vederhäftigt och kraftfullt argumentera för och motivera de resurskrav, som vi anser svarar mot de uppgifter vi tillmäts.

◆◆ Den som främst ser till organisationsutvecklingen kan av nyssnämnda skäl få en mörk framtidsbild, och bortser gärna från att denna bild har flera ljusa inslag. Jag återkommer i detta sammanhang till kvalitetsfaktorn. Flygvapnets anseende bygger i allra högsta grad på hög personell och materiell standard. Statsmakterna stödjer alltså vår strävan att ligga väl framme i detta hänseende. Vi har och vi får modern och ändamålsenlig materiel i form av flygplan, baser och basutrustningar, sambands och teleanläggningar m m. Vi omsätter vår materiel efter planmässiga grunder anpassade till de ekonomiska förutsättningar statsmakterna ger oss. Vår personalutbildning och taktik utvecklas i nära samklang med materielen. Den allmänna samhällsutvecklingen inverkar självfallet på vår utbildningsfunktion. Allt det jag nu nämnt innebär förnyelse och arbetsuppgifter av stimulerande – men också krävande natur. Det är detta jag vill beteckna som den ljusa sidan av framtidsbilden och jag är angelägen att den inte skymms bort.

Vad jag just nu önskar är att känna gensvar för min egen tillförsikt hos flygvapnets personal – och så förstås – ett ordentligt handtag när det gäller att komma till rätta med alla de svårigheter, som trots allt dyker upp. Väl mött på flygvapnets olika vädjobanor – i luften och på marken ★

J. Stenius